

טורים

איתי איצקוביץ*

ליד הצומת

רטובים לגמרי אך
חבוקים, טיילנו ברחוב ללא שם. ליד הצומת
נשקת לי ארוכות, להנציח את הרגע.
רעם הרעים.
ואת, קפואה מקור או מפחד, לחשת לי
שהברק הוא ההבזק
במצלמת הלילה
ואנחנו (אם הייתי מאמין)
יכולנו להיות
תמונת חורף באלבום של אלוהים.

*סטודנט למשפטים וכלכלה, שנה א'.

השירים נלקחו מתוך ספרו "שטחי אש ירוקים" - בהוצאת גוונים.
הספר זכה בפרס הביכורים של משרד התרבות לשנת 2002.

לבובות חלונות הראווה באלנבי

לפעמים מתחשק לי לשלוח יד מבעד לאגוגית
ולנגב את דמעת השעוה הבלתי נראית.
לצייר נמש

קמט

פס כחול ודק מתחת לעיניים.

לקחת אותן יד ביד ולרחף הרחק מעל לרחובות
העיר העצובה הזו.

העיר הצבועה הזו.

העיר הבצועה הזו

שבבתי הקפה שלה מתופפות גברות,

אצבעות ענוגות על שולחנות הפורמייקה.

שבמרתפיה זורמים נהרות הבירה אל מפלי השכחה.

ובקומותיה העליונות פותחות נשות השעוה

עוד כפתור במכנסי הלילה הזקורים.

עוד שבת

מרחוק נשמעים קולות הנערים

לפעמים הם משחקים לפעמים לא, תלוי

המצב ותלויות הנסיבות

על

חבל

דק

מאוד

הם ישארו להרקב זמן מה,

אחר כך יגיעו עופות השמים

וישחקו גם הם,

אולי אפילו ירקדו,

דם רב יותר לכל כיוון,

בסיטואציה אחרת יכולנו לחשוב שמדובר בהילולת ערפדים,

אלמלא הריח,

אלמלא העשן הממסך, אלמלא

כותרות עיתונים שנותרו במטבח פתוחים וזועקים

ליד שאריות ארוחת הצהריים

מישהו מוכן לקום בבקשה ולפנות הכל לזבל,

ושיקשור, אם אפשר, היטב שלא ישפך,

שלא יגיעו, חס וחלילה, זבובים או מעופפים אחרים,

ושיכינו גם פיצוחים כי בשתיים בצהריים

משדרים כדורגל.

ותשקוט הארץ יום.

וחוץ מזה, אה,

שבת שלום.